

Ала другитѣ останаха: тѣмъ бѣ мило за Стареца, съ когото бѣха живѣли година въ една стая и бѣха чули благи думи и утѣха отъ него.

Тѣ го гледаха и като че всѣкой искаше да му каже нѣщо, а уста се не отварятъ отъ мъка.

Млъкнали, тѣ чакаха да чуятъ още нѣщо отъ него.

Въ това време влезе весель Влайкинъ.

— Женитѣ ни засрамира! — извика той. И разправи, че още снощи Царка и Гурлето избѣгали отъ затвора.

Всички го слушаха изненадани.

— Кжде ще идатъ? — запита стареца.

— Дѣто никой не ги знай, никой не ги познава.